

EDIȚIE SPECIALĂ

OAMENI CARE AU FOST: AURELIAN DINCULESCU – poetul amărăciunilor și tristeților

Categorie: Timp liber Publicat: Marți, 28 Aprilie 2020 09:17 Scris de Emilian Mirea
Accesări: 1132

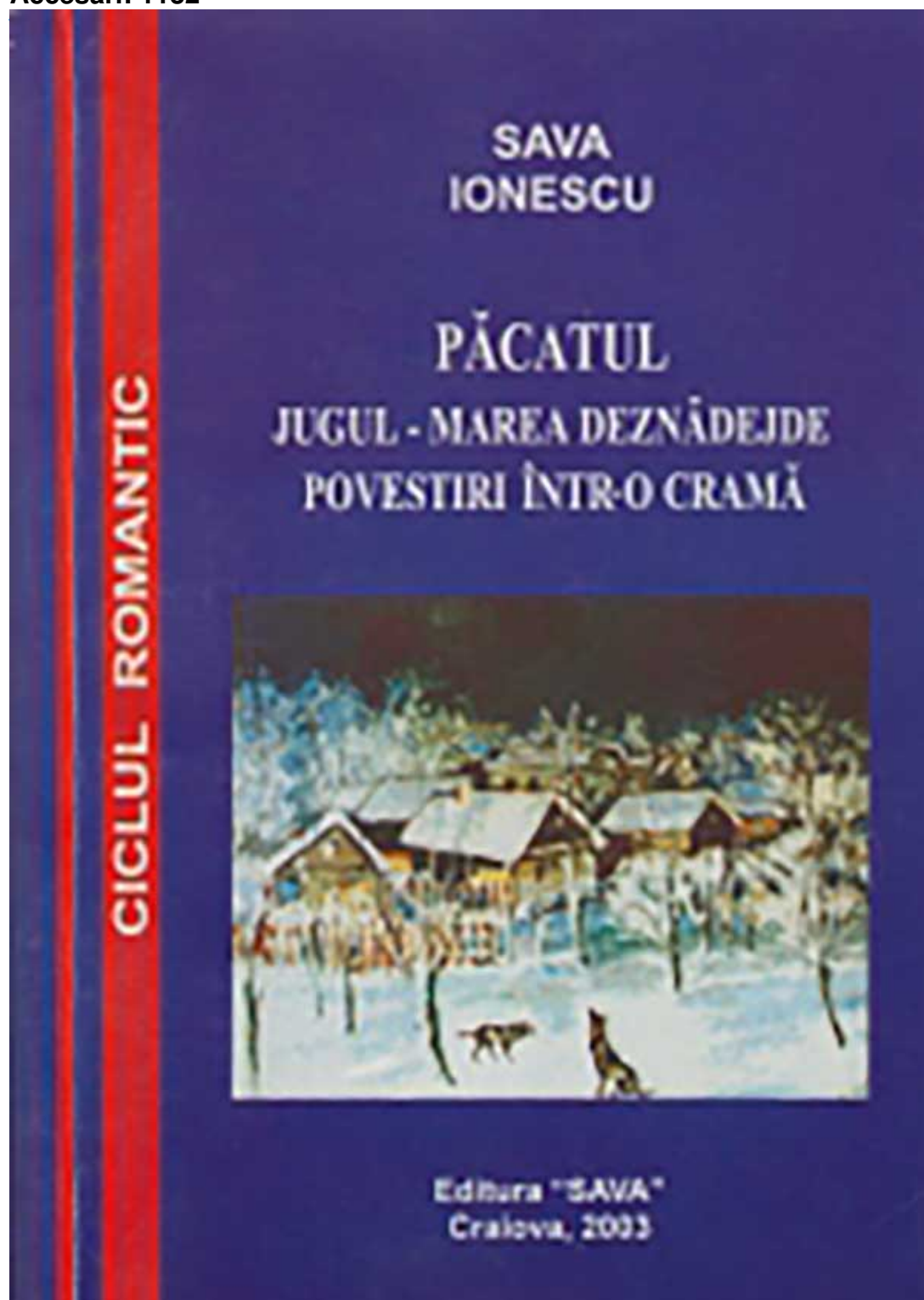
~~L-am cunoscut pe Aurelian Dinculescu în toamna lui 1982, când încă îmi ștergeam
mustățile proaspăt mijite de *aburii Poeziei*, pe care abia o bănuiam.~~

EDIȚIE SPECIALĂ

**OAMENI CARE AU FOST: AURELIAN DINCULESCU – poetul
amărăciunilor și tristeților**

Categorie: Timp liber Publicat: Marți, 28 Aprilie 2020 09:17 Scris de Emilian Mirea
Accesări: 1132

EDIȚIE SPECIALĂ

OAMENI CARE AU FOST: AURELIAN DINCULESCU – poetul amărăciunilor și tristeților

Categorie: Timp liber Publicat: Marți, 28 Aprilie 2020 09:17 Scris de Emilian Mirea
Accesări: 1132

Miracolul (sau providența) s-a petrecut cu ocazia întâlnirilor săptămânale, în fiecare duminică, de la **Societatea Literar-Artistică Traian Demetrescu**, ce funcționa, pe atunci, în cadrul Casei de Cultură a Municipiului din Craiova: președinte de onoare: **prof. univ. dr. Ion Pătrașcu**, președinte **prof. univ. dr. Ovidiu Ghidirmic**, secretar **Victor Belciug**; membrii ai cenaclului: **Dan Bucur Mănătoru, Mircea Liviu Goga, Petre Ivancu, Dan Ilcenko, Valeriu Iovan, Vasile Vatră, Eleodor Dinu, Ion Spănu, Tiberiu Pătru, Aurelian Dinculescu, Constantin Păun, Nicolae Andrei, Lorena Păvălan, Constantin Iancu, Marilena Iordache, Sorin George Vidoe, Rodica Ștefănescu, Nicolae Brădișteanu, Miltiade Ionescu, Cornelia Georgescu, Ion Șt. Ionescu și alții.**

Aurelian Dinculescu a rămas, în memoria colectivă, nu numai prin prietenia celor care i-au fost alături și la bine, dar, mai ales, la rău, ci și prin poezia sa, care nu a avut parte de bucuria și finalitatea publicării într-o carte.

Lăudabilă este inițiativa și, deopotrivă, generozitatea avocatului și scriitorului craiovean Sava Ionescu de a-l găzdui pe Aurelian Dinculescu, alături de domnia sa, în volumul PĂCATUL: JUGUL – MAREA DEZNĂDEJDE, POVESTIRI ÎNTR-O CRAMĂ, din care redăm, în cele ce urmează, o povestire semnată de cel ce a fost **poetul, jurnalistul, tragicul, boemul și prietenul Aurelian Dinculescu.**

În Săptămâna Luminată

Era bărbat bine, pă' cuvântu' meu! Nu știu ce l-o fi apucat, că după unul ca ăsta ar fi umblat femeile-n limbă. Da' așa a fost să fie, l-o fi chemat Acolo, că o fi fost nevoie...

Auzisem că terminase de curând școala militară. Se cunoștea: numai mușchii ăia de pe piept și picioare te făceau să te bucuri și să te întristezi de tinerețe. Și fața aia, de parcă o pictase un iconar... Mă crezi că-l văd de multe ori? Dar numai când stau singur, cu paharu-n față mea, și mă gândesc la câte mi-a fost dat să văd, să aud și să trăiesc pe lumea asta... Și m-au luat ai lui cu el la Sibiu, m-au plătit bine să-l îngrijesc cum se cuvine, mi-au dat și țoale și bani de întors...

E la a doua sută de vodcă. Mâinile butucănoase învârtesc paharul, țigara arde singură-n scrumieră... Ochii albaștri, de copil bătrân, parcă-l obligă pe ascultător să-l urmărească... Mai ales că i se știe și ocupația ocazională: face curățenia și aranjarea celor curățați de cele lumești. Mai precis, spală morții...

Mai ia o înghițitură, scutură din cap. Țigara s-a consumat. Nu mai are, îți cere una. O aprinde. Privește împrejur, parcă ar căuta pe cineva. Numai că în Săptămâna Luminată obișnuința locului sunt încă prizonierii familiilor și rudelor. Trage un fum și continuă:

EDIȚIE SPECIALĂ

OAMENI CARE AU FOST: AURELIAN DINCULESCU – poetul amărăciunilor și tristeților

Categorie: Timp liber Publicat: Marți, 28 Aprilie 2020 09:17 Scris de Emilian Mirea
Accesări: 1132

Ei, da să vezi dumneata ce mi s-a întâmplat odată, că altu-n locu' meu o lua razna. Mă rugase nevasta unuia de dăduse-n primire să mă ocup de el mai mult ca de alții. Mă plătise, îmi dăduse și hainele lui (să-l îmbrac), și când pun eu furtunu' pe el, odată se ridică ăsta-n capu' oaselor și belește ochii la mine:

- Ce ai, nene, cu mine, de mă uzi? Și unde sunt?

- La morgă, dom'le!

- Păi cum am ajuns aici?

- Nu știu, da' m-a rugat soția dumitale să te spăl și să te-mbrac...

- Au, fir-ar mama ei a dracu', așa face cu mine? Lasă că-i arăt eu!...

- Dă-mi hainele, sun-o la telefonu' ăsta și cheam-o, că avem treabă!'

Și unde nu ne-a dus, domne', la cârciuma din apropiere și s-o pus pe noi și pe ai din local cu ce-i pofta inimioara fiecăruia!...

Luați, fraților – zicea el, că asta-i din banii de înmormântare!" Și nevesti-si: "Lasă, fă, că ajungem noi acasă și-ți arăt eu ție! Credeai că scapi de mine?!..."

Acu', mă duc acasă, nu mai beau nimic, că pe la 4 fac pe unu' de 37 de ani, săracu', și nu știu cum m-oi descurca, că nu prea stau bine cu baza materială...

Hai noroc! Hristos a-nviat!

Aurelian Dinculescu